

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

סוטה-המקנא		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואלו אסורות מלאכול בתרומה: האומרת טמאה אני לך, ושבאו עדים שהיא טמאה, והאומרת אני שותה, ושבועלה אינו רוצה להשקותה, ושבועלה בא עליה בדרך.												■
הא מילתא אמר לן רב ששת, ואנהר לן עיינין ממתניתין:	רב עמרם:											◇
סוטה שיש לה עדים במדינת הים - אין המים בודקין אותה, מ"ט? דאמר קרא: (במדבר ה) ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה, דליכא דידע בה, לאפוקי הא דהא איכא דידע בה	[רב ששת]											◇
ואנהר לן עיינין ממתני'												■
ושבאו לה עדים שהיא טמאה	דקתני:											◇
דאתו עדים אימת?												^
אי נימא מקמי דתשתי												!
זונה היא												ז
אלא לבתר דשתאי												!
אי אמרת בשלמא אין המים בודקין אותה - שפיר, אלא אי אמרת מים בודקין אותה, תיגלי מילתא למפרע דסהדי שקרי נינהו.												◇
לעולם אימא לך: מים בודקין אותה, והא אימור זכות תולה לה.	אמר ליה רב יוסף:											◇
במאי קמילגי?												^
במתנוונה דרבי												!
זכות תולה במים המרים, ואינה יולדת ואינה משבחת אלא מתנוונה והולכת, לסוף שהיא מתה באותה מיתה	דתנן, רבי:											!
בין לרבי ובין לרבנן היא מתנוונה	רב ששת סבר:											◇
לרבי היא מתנוונה, לרבנן לא היא מתנוונה.	רב יוסף סבר:											◇
אין זכות תולה במים המרים, ואם אתה אומר: זכות תולה במים המרים, מדחה אתה את המים בפני כל הנשים השותות, ואתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו, והן אומרים: טמאות היו, אלא שתלה להן זכות	מתיב רב שימי בר אשי, ר' שמעון אומר:											ז
ואם איתא, יש לה עדים במדינת הים, נמי אתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו, והן אומרים: טמאות היו, אלא שיש להן עדים במדינת הים												ז
לר' שמעון קאמרת? לר' שמעון, מדזכות לא תליא, עדים נמי לא תלו.												!
ואלו שמנחתיהן נשפוט: האומרת טמאה אני, ושבאו לה עדים שהיא טמאה	מתיב רבא:											ז
דאתו עדים אימת?												^
אילימא מקמי דתקדוש												!
תיפוק לחולין												ז
אלא לבתר דקדוש												!
אי אמרת בשלמא מים בודקין אותה, אלמא בת מקדש ומקרב היא, וכי קדוש מעיקרא שפיר קדוש, ומשום הכי מנחתה נשפוט אלא אי אמרת אין המים בודקין אותה, תיגלי מילתא למפרע דכי קדוש מעיקרא בטעות קדוש, ותיפוק לחולין												ז
כגון שזינתה בעזרה, דכי קדוש מעיקרא שפיר קדוש.	רב יהודה מדיסקרתא:											!
והלא פירחי - כהונה מלויין אותה	מתקיף לה רב מרשיא:											ז
שזינתה מפירחי כהונה עצמן.												!
כגון שנצרכה לנקביה, דאטו פירחי כהונה בכיפה תלי לה?	רב אשי:											!

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוטה-המקנא		Talmud Navigator												
מימרא		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לעולם כדאמרינן מעיקרא, ודקאמרת: תיפוק לחולין מדרבנן, גזירה שמא יאמרו: מוציאין מכלי שרת לחול.	רב פפא:												⚡	◇
נטמאת מנחתה, עד שלא קדשה בכלי - הרי היא ככל המנחות ותפדה, משקדשה בכלי - הרי היא ככל המנחות ותשרף	מתיב רב מרי:												⚡	◇
קדש הקומץ ולא הספיק להקריבו עד שמת הוא או עד שמתה היא - הרי היא ככל המנחות ותשרף, קרב הקומץ ולא הספיק לאכול שירים עד שמת הוא או עד שמתה היא - הרי היא ככל המנחות ותאכל, שעל הספק באת מתחילה, כיפרה ספיקה והלכה לה													⚡	◇
באו לה עדים שהיא טמאה - מנחתה נשרפת, נמצאו עדיה זוממין - מנחתה חולין													⚡	◇
עדים זוממין קאמרת? עדים זוממין קלא אית להו.													!	◇
תניא כוותיה דרב ששת, ולא מטעמיה:													■	◇
טהורה - ולא שיש לה עדים במדינת הים, וטהורה - ולא שתלתה לה זכות, היא - ולא שישאו ויתנו בה מזורות בלבנה.	[תניא]												■	◇
ורבי שמעון, נהי דוי"ו לא דריש, והא איכא: יש לה עדים במדינת הים													⚡	◇
לא שכיחא.													!	◇
כיצד עושה לה? מוליכה לבית דין שבאותו מקום, ומוסרין לו שני תלמידי חכמים, שמא יבא עליה בדרך	[ת"ק]												♦	■
בעלה נאמן עליה.	רבי יהודה:												♦	■
תרי ואיהו הא תלתא, לימא מסייע לי לרב													▲	ג
לא שנו אלא בעיר, אבל בדרך - עד דאיכא שלשה, שמא יצטרך אחד מהן לנמקבו, ונמצא אחד מהן מתייחד עם הערוה	דאמר רב יהודה אמר רב:												■	▲
לא, הכא היינו טעמא, כי היכי דליהו עליה סהדי.													!	◇
תלמידי חכמים אין, כולי עלמא לא, לימא מסייע ליה לאידך דרב													▲	ג
לא שנו אלא כשרין, אבל פרוצין - אפילו עשרה נמי לא, מעשה היה והוציאוו עשרה במטה	דאמר רב יהודה אמר רב:												■	▲
לא, הכא היינו טעמא, דידעי לאתרוויי ביה.													!	◇
בעלה וכו'.	רבי יהודה:												■	<
בעלה נאמן מקל וחומר, ומה נדה שהיא בכרת - בעלה נאמן עליה, סוטה שהיא בלאו - לא כל שכן.	תניא, רבי יהודה:												■	◇
ורבנן?													⚡	
היא הגנותנת, נדה זכרת - חמירא ליה ומהימן, סוטה דלאו - לא חמירא ליה ולא מהימן.	[רבנן]												!	◇
ורבי יהודה מק"ו מייתי לה? והא רבי יהודה מקראי מייתי לה													⚡	◇
(במדבר ה) והביא האיש את אשתו אל הכהן - מן התורה האיש מביא את אשתו, אבל אמרו חכמים: מוסרין לו שני תלמידי חכמים, שמא יבא עליה בדרך	דתניא: [ת"ק]												♦	■
בעלה נאמן עליה מקל וחומר, ומה נדה שהיא בכרת - בעלה נאמן עליה, סוטה שהיא בלאו - לא כ"ש	רבי יוסי:												♦	■
לא, אם אמרת בנדה - שכן יש לה היתר, תאמר בסוטה שאין לה היתר? ואומר: (משלי ט) מים גנובים ימתקו וגו'	אמרו לו:												⚡	⚡
מן התורה האיש מביא את אשתו אל הכהן, שנא': והביא האיש את אשתו	רבי יהודה:												■	⚡
אמר להו קל וחומר ברישא ופרכוה, והדר אמר להו קרא.													!	◇
רבי יהודה היינו תנא קמא													⚡	
איכא בינייהו אבל אמרו.													!	◇

statement-מימרא- ■
 challenge-קושיא- ⚡
 question-שאלה- ^
 answer-תירוץ- !
 proof-ראייה- ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

Talmud Navigator

סוטה-המקנא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היו מעלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים, ומאיימין עליה כדרך שמאיימין על עדי נפשות, ואומר לה: בתי, הרבה יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה, הרבה שכנים הרעים עושין, עשי לשמו הגדול שנכתב בקדושה שלא ימחה על המים, ואומר לפניך דברים שאינם כדי לשומען היא וכל משפחת בית אביה.												■
אם אמרה טמאה אני, שוברת כתובתה ויוצאת.												■
ואם אמרה טהורה אני, מעלין אותה לשער המזרח שעל פתח שער נקנור, ששם משקין את הסטות ומטהרין את היולדות ומטהרין את המצורעין, וכהן אוהז בבגדיה, אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו, נפרמו, עד שהוא מגלה את לבה וסותר את שערה	[ת"ק]											◆
אם היה לבה נאה לא היה מגלהו, ואם היה שערה נאה לא היה סותר.	רבי יהודה:											◆
היתה מתכסה בלבינים, מכסה בשחורים. היה עליה כלי זהב וקטליאות נזמים וטבעות, מעבירין ממנה כדי לנוולה.												■
ואחר כך מביא חבל מצרי וקושרו למעלה מדדיה.												■
וכל הרוצה לראות בא לראות, חוץ מעבדיה ושפחותיה, מפני שלבה גס בהן.												■
וכל הנשים מותרות לראותה, שנאמר: (יחזקאל כג) ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה.												■
מנהגי מילי?												^
אתיא תורה תורה, כתיב הכא: (במדבר ה) ועשה לה הכהן את כל התורה, וכתוב התם: (דברים יז) על פי התורה אשר יורוך, מה להלן בשבעים ואחד, אף כאן בשבעים ואחד.	ר' חייא בר גמלא א"ר יוסי בר' חנינא:											◆
ומאיימין עליה וכו'.												■
כדרך שמאיימין עליה שלא תשתה כך מאיימין עליה שתשתה, אומרים לה: בתי, אם ברור לך הדבר שטהורה את, עמדי על בוריך ושתי, לפי שאין מים המרים דמין אלא לסם יבש שמונת על בשר חי, אם יש שם מכה מחלחל ויורד, אין שם מכה אינו מועיל כלום	ורמינהו:											◆
לא קשיא: כאן קודם שנמחקה מגילה, כאן לאחר שנמחקה מגילה.												◆
ואומר לפניך וכו'.												■
אומר לפניך דברים של הגדה ומעשים שאירעו בכתובים הראשונים, כגון: (איוב טו) אשר חכמים יגידו ולא כחדו מאבותם, יהודה הודה ולא בוש, מה היה סופו? נחל חיי העולם הבא ראוּבן הודה ולא בוש, מה היה סופו? נחל חיי העולם הבא	ת"ר:											◆
ומה שכתן?												^
מה שכתן? כדקא אמרינן												⚡
אלא מה שכתן בעולם הזה?												◆
(איוב טו) להם לבדם נתנה הארץ ולא עבר זר בתוכם.												◆
בשלמא ביהודה אשכחן דאודי, דכתיב: (בראשית לח) ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני, אלא ראוּבן מנלן דאודי?												⚡
מאי דכתיב: (דברים לג) יחי ראוּבן ואל ימות (דברים לג) וזאת ליהודה? כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר, היו עצמותיו של יהודה מגולגלין בארון, עד שעמד משה ובקש עליו רחמים, אמר לפניו: רבש"ע, מי גרם לראובן שהודה? יהודה - וזאת ליהודה? מיד (דברים לג) שמע ה' קול יהודה על איבריה לשפא.	דא"ר שמואל בר נחמני אמר ר' יוחנן:											◆
ולא הוה קא מעיילין ליה למתיבתא דרקייעא - ואל עמו תביאנו												!
ולא הוה קא ידע משקל ומטרם בשמעא בהדי רבנן - ידיו רב לו												!
לא הוה קא סלקא ליה שמעתא אליבא דהילכתא - ועזר מצריו תהיה.												!
בשלמא יהודה דאודי, כי היכי דלא תישרף תמר, אלא ראוּבן למה ליה דאודי?												⚡
חציף עלי דמפריט חטאיה	והאמר רב ששת:											⚡
כי היכי דלא ליחשדו אחוהי.												!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה- key-מקרא-:</p>
---	--

סוטה-המקנא		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
אם אמרה טמאה אני וכו'.												■	<	ז.			
שמעת מינה: כותבין שוברך												⚡		ז.			
תני: מקרעת.	אביי:											!	◇	ז.			
והא שוברת קתני?	א"ל רבא:											⚡	◇	ז.			
במקום שאין כותבין כתובה עסקינן.	אלא אמר רבא:											!	◇	ז.			
ואם אמרה טהורה אני, מעלין אותה לשערי מזרח.													■	<	ז.		
מעלין אותה? התם קיימא?													⚡	ז.			
דמסקינן לה ומחתינן לה כדי לייגעה													!	◇	ת.		
בית דין מסייעין את העדים ממקום למקום, כדי שתטרף דעתן עליהן ויחזרו בהן.	דתניא, רבי שמעון בן אלעזר:												■	!	ת.		
ששם משקיין את הסוטות וכו'.														■	<	ת.	
בשלמא סוטות, דכתיב: (במדבר ה) והעמיד הכהן את האשה לפני ה', מצורעין נמי, דכתיב: (ויקרא יד) והעמיד הכהן המטהר וגו', אלא יולדת מאי טעמא?														⚡	◇	ת.	
אילימא משום דאתיין וקיימין אקורבנייהו														!		ת.	
אין קרבנו של אדם קרב אלא אם כן עומד על גביו	דתניא:													■	!	◇	ת.
אי הכי, זבין וחבות נמי?														⚡	◇	ת.	
אה"נ, ותנא חדא מינייהו נקט.														!	◇	ת.	
אין משקיין שתי סוטות כאחת, כדי שלא יהא לבה גס בחבירתה	ת"ר: [ת"ק]													■	◇	ת.	
לא מן השם הוא זה, אלא אמר קרא: (במדבר ה) אותה, לבדה.	רבי יהודה:													■	◇	ת.	
ות"ק, הכתיב: אותה														⚡		ת.	
ת"ק ר"ש היא, דדריש טעם דקרא, ומה טעם קאמר, מה טעם אותה לבדה? כדי שלא יהא לבה גס בחבירתה.														!	◇	ת.	
מאי בינייהו?														⚡		ת.	
איכא בינייהו רותתת.														!	◇	ת.	
ורותתת מי משקיין? והא אין עושין מצות חבילות חבילות														⚡	◇	ת.	
אין משקיין שתי סוטות כאחת, ואין מטהרין שני מצורעין כאחת, ואין רוצעין שני עבדים כאחת, ואין עורפין שתי עגלות כאחת, לפי שאין עושין מצות חבילות חבילות	דתנן:													■	⚡	ת.	
לא קשיא: כאן בכהן אחד, כאן בשני כהנים.	אביי, ואיתימא רב כהנא:													!	◇	ת.	
והכהן אוחו בבגדיה.															■	<	ת.
(במדבר ה) ופרע את ראש האשה - אין לי אלא ראשה, גופה מניין? ת"ל: האשה	תנו רבנן:														■	◇	ת.
אם כן, מה ת"ל ופרע את ראשה?														⚡		ת.	
מלמד, שהכהן סותר את שערה.														!	◇	ת.	
אם היה לבה וכו'.	רבי יהודה:														■	<	ת.
למימרא, דר' יהודה חייש להרהורא ורבנן לא חיישי, והא איפכא שמעינן להו															⚡		ת.
האיש מכסין אותו פרק אחד מלפניו, והאשה - שני פרקים, אחד מלפניה ואחד מלאחריה, מפני שכולה ערוה, דברי רבי יהודה	דתניא: [רבי יהודה]													⚡	◇	ת.	
האיש נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה	חכמים:													⚡	◇	ת.	

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
---	---

Talmud Navigator

סוטה-המקנא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכא טעמא מאי? שמא תצא מב"ד זכאית ויתגרו בה פרחי כהונה, התם הא מסתלקא.	רבה:											!	◇
וכי תימא, אתי לאיגרוי באהרנייתא												!	
גמירי, דאין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות.	האמר רבא:											!	◇
דר' יהודה אדר' יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן ל"ק?	רבא:											!	◇
דר' יהודה אדר' יהודה ל"ק, כדשנין, דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא, הכא טעמא מאי? משום (יחזקאל כג) ונוסרו כל הנשים, התם אין לך ייסור גדול מזה.	אלא אמר רבא:											!	◇
וכי תימא, לעביד בה תרתן?												!	◇
אמר קרא: (ויקרא יט) ואהבת לרעך כמוך, ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוא:											!	◇
לימא, דרב נחמן תנאי היא												!	
לא, דכולי עלמא אית להו דרב נחמן, והכא בהא קמיפלגי												!	
בזיוניה עדיף ליה טפי מצערא דגופיה	מר סבר: [חכמים]											!	◇
צערא דגופיה עדיף ליה טפי מבזיוניה.	ומר סבר: [רבי יהודה]											!	◇
היתה מכוסה לבנים וכו'.													■
אם היו שחורים נאים לה, מכסין אותה בגדים מכוערים.	תנא:												■
היו עליה כלי זהב וכו'.													■
פשיטא, השתא נוולו מנוויל לה, הני מיבעיא?													!
מהו דתימא בהני אית לה בזיון טפי, כדאמרי אינשי: שלוח ערטיל וסיים מסאני, קמ"ל.													!
ואחר כך מביא חבל וכו'.													■
חבל המצרי מהו שיעכב בסוטה? משום שלא ישמטו בגדיה מעליה הוא, ובצלצול קטן נמי סגי, או דילמא משום דאמר מר: היא חגרה לו בצלצול לפיכך כהן מביא חבל המצרי וקושר לה למעלה מדדיה, מעכב?	בעא מיניה רבי אבא מרב הונא:												^
ואח"כ מביא חבל המצרי וקושרו לה למעלה מדדיה, כדי שלא ישמטו בגדיה מעליה.	א"ל [רב הונא], תניתוה:												!
וכל הרוצה לראות בה יראה וכו'.													■
הא גופא קשיא, אמרת: כל הרוצה לראות בה רואה, אלמא לא שנא גברי ולא שנא נשי, והדר תני: כל הנשים מותרות לראותה, נשים אין, אנשים לא													!
תרגמה אנשים.	אביי:												!
והא כל הרוצה לראות בה רואה קתני?	אמר ליה רבא:												!
כל הרוצה לראות בה רואה - לא שנא גברי ולא שנא נשי, ונשים חייבות לראותה, שנאמר: (יחזקאל כג) ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה.	אלא אמר רבא:												!
במדה שאדם מודד - בה מודדין לו: היא קשטה את עצמה לעבירה, המקום נוולה, היא גלתה את עצמה לעבירה, המקום גלה עליה, בירך התחילה בעבירה תחילה ואחר כך הבטן, לפיכך תלקה הירך תחילה ואחר כך הבטן, ושאר כל הגוף לא פלט.													■
אף על גב דמדה בטילה, במדה לא בטיל	רב יוסף:												!
מיום שחרב בהמ"ק, אע"פ שבטלה סנהדרי, ארבע מיתות לא בטלו	דאמר רב יוסף, וכן תני ר' חייא:												!
והא בטלן													!
אלא דין ארבע מיתות לא בטלו, מי שנתחייב סקילה - או נופל מן הגג או היה דורסתו, מי שנתחייב שריפה - או נופל בדליקה או נחש מכישו, מי שנתחייב הריגה - או נמסר למלכות או ליסטין באין עליו, מי שנתחייב חניקה - או טובע בנהר או מת בסרוגכי.													!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

סוטה-המקנא		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנין שבמדה שאדם מודד בה מודדין לו? שנאמר: (ישעיהו כז) בסאסאה בשלחה תריבנה, אין לי אלא סאה, מנין לרבות תרקב וחצי תרקב, קב וחצי קב, רובע וחצי רובע, תומן ועוכלא מנין? תלמוד לומר: (ישעיהו ט) כי כל סאון סואן ברעש.	תניא, היה רבי אומר:											ת.
ומנין שכל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול? תלמוד לומר: (קהלת ז) אחת לאחת למצוא חשבון.												ת.
וכן מצינו בסוטה, שבמדה שמדדה בה מדדו לה												ת.
היא עמדה על פתח ביתה ליראות לו, לפיכך כהן מעמידה על שער נקנור ומראה קלונה לכל												ת.
היא פרסה לו סודרין נאין על ראשה, לפיכך כהן נוטל כפה מעל ראשה ומניחו תחת רגליה												ת.
היא קשטה לו פניה, לפיכך פניה מוריקות												ת.
היא כחלה לו עיניה, לפיכך עיניה בולטות												ט.
היא קלעה לו את שערה, לפיכך כהן סותר את שערה												ט.
היא הראתה לו באצבע, לפיכך ציפורניה נושרות												ט.
היא חגרה לו בצילצול, לפיכך כהן מביא חבל המצרי וקושר לה למעלה מדידה												ט.
היא פשטה לו את יריכה, לפיכך יריכה נופלת												ט.
היא קיבלתו על כריסה, לפיכך בטנה צבה												ט.
היא האכילתו מעדני עולם, לפיכך קרבנה מאכל בהמה												ט.
היא השקתהו יין משובה בכוסות משובחים, לפיכך כהן משקה מים המרים במקידה של חרש												ט.
היא עשתה בסתר, (תהלים צא) יושב בסתר עליון שם בה פנים, שנאמר: (איוב כד) ועין נואף שמרה נשף לאמר לא תשורני עין וגו'												ט.
דבר אחר: היא עשתה בסתר, המקום פירסמה בגלוי, שנאמר: (משלי כו) תכסה שנאה במשאון רעתו בקהל.												ט.
ומאחר דנפקא ליה מאחת לאחת למצא חשבון, (ישעיהו ט) כי כל סאון סואן ברעש למה לי? לכמדה.												ט.
ומאחר דנפקא ליה מכי כל סאון סואן ברעש, (ישעיהו כז) בסאסאה בשלחה תריבנה למה לי? לכדרב חנינא בר פפא												ט.
אין הקב"ה נפרע מן האומה עד שעת שילוחה, שנאמר: בסאסאה בשלחה וגו'.	דא"ר חנינא בר פפא:											ט.
איני?												ט.
שלושה כוסות האמורות במצרים למה? אחת ששתת בימי משה, ואחת ששתת בימי פרעה נכה, ואחת שעתידה לשתות עם חברותיה	והאמר רבא:											ט.
וכי תימא, הנך אדזו והני אחריני נינהו												ט.
מנימין גר המצרי היה לי חבר מתלמידי ר' עקיבא	והתניא, אמר רבי יהודה:											ט.
אני מצרי ראשון ונשאתי מצרית ראשונה, אשיא לבני מצרית שניה כדי שיהא בן בני מותר לבא בקהל	אמר מנימין גר המצרי:											ט.
אין הקב"ה נפרע מן המלך עד שעת שילוחו, שנאמר: בסאסאה בשלחה תריבנה וגו'.	אלא אי איתמר הכי איתמר, א"ר חנינא בר פפא:											ט.
אמימר מתני להא דרב חנינא בר פפא אהא	[אמימר]											ט.
מ"ד: (מלאכי ג) כי אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם? אני ה' לא שניתי - לא הכיתי לאומה ושניתי לה, ואתם בני יעקב לא כליתם - היינו דכתיב: (דברים לב) חצי אכלה במ, חצי כלין והן אינן כלין.												ט.
אין הקב"ה נפרע מן האדם עד שתתמלא סאתו, שנאמר: (איוב כ) במלאות ספקו יצר לו וגו'.	רב המנונא:											ט.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-המקנא		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי דכתיב: (תהלים לג) רננו צדיקים בה' לישרים נאוה תהלה? אל תקרי נאוה תהלה אלא נוה תהלה, זה משה ודוד שלא שלטו שונאיהם במעשיהם	דרש ר' חנינא בר פפא:											◇	ט
דוד - דכתיב: (איכה ב) טבעו בארץ שעריה													ט
משה - דאמר מר: משנבנה מקדש ראשון, נגנו אהל מועד, קרשיו, קרסיו ובריחיו ועמודיו ואדניו.													ט
היכא?													ט
תחת מחילות של היכל.	רב חסדא אמר אבימי:												ט
סוטה נתנה עיניה במי שאינו ראוי לה, מה שביקשה לא ניתן לה, ומה שבידה נטלוהו ממנה, שכל הנותן עיניו במה שאינו שלו, מה שמבקש אין נותנין לו, ומה שבידו נוטלין הימנו.	תנו רבנן:												ט
וכן מצינו בנחש הקדמוני, שנתן עיניו במה שאינו ראוי לו, מה שביקש לא נתנו לו, ומה שבידו נטלוהו ממנו:													ט
אמר הקב"ה: אני אמרתי יהא מלך על כל בהמה וחייה, ועכשיו (בראשית ג) ארור הוא מכל הבהמה ומכל חית השדה													ט
אני אמרתי יהלך בקומה זקופה, עכשיו על גחונו ילך													ט
אני אמרתי יהא מאכלו מאכל אדם, עכשיו עפר יאכל													ט
הוא אמר אהרוג את אדם ואשא את חוה, עכשיו איבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה.													ט
וכן מצינו בקין, וקרח, ובלעם, ודואג, ואחיתופל, וגחזי, ואבשלום, ואדוניהו, ועוזיהו, והמן, שנתנו עיניהם במה שאינו ראוי להם, מה שביקשו לא ניתן להם, ומה שבידם נטלוהו מהם.													ט
בירך התחילה בעבירה וכו'.													ט
מנא ה"מ?													ט
אילימא משום דכתיב: (במדבר ה) בתת ה' את יריכך נופלת ואת בטנך צבה													ט
והכתיב: (במדבר ה) וצבתה בטנה ונפלה ירכה													ט
כי לייט - לייט תחילה ירך והדר בטן לייט, ומיא כי בדקי - כי אורחיהו בדקי, בטן ברישא והדר ירך. בקללה נמי כתיב: (במדבר ה) לצבות בטן ולנפיל ירך ההוא דמודע לה כהן דבטן ברישא והדר ירך, שלא להוציא לעז על מים המרים.	אביי:												ט
שמשון הלך אחר עיניו, לפיכך נקרו פלשתים את עיניו, שנאמר: (שופטים יז) ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו.													ט
אבשלום נתגאה בשעריו, לפיכך נתלה בשעריו ולפי שבא על עשר פלגשי אביו, לפיכך נתנו בו עשר לונביות, שנאמר: (שמואל ב' יח) ויסבו עשרה נערים נושאי כלי יואב ולפי שגנב ג' גנבות, לב אביו ולב ב"ד ולב ישראל, לפיכך נתקעו בו ג' שבטים, שנאמר: (שמואל ב' יח) ויקח שלשה שבטים בכפו ויתקעם בלב אבשלום.													ט
וכן לענין הטובה, מרים המתינה למשה שעה אחת, שנאמר: (שמות ב) ותצב אחותו מרחוק, לפיכך נתעכבו לה ישראל ז' ימים במדבר, שנאמר: (במדבר יב) והעם לא נסע עד האסף מרים.													ט
יוסף זכה לקבור את אביו ואין באחיו גדול ממנו, שנאמר: (בראשית 1) ויעל יוסף לקבור את אביו ויעל עמו גם רכב גם פרשים, מי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק בו אלא משה.													ט
משה זכה בעצמות יוסף ואין בישראל גדול ממנו, שנאמר: (שמות ג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו, מי גדול ממה שלא נתעסק בו אלא המקום, שנאמר: (דברים לד) ויקבור אותו בגיא.													ט
לא על משה בלבד אמרו, אלא על כל הצדיקים, שנאמר: (ישעיהו נח) והלך לפניך צדק כבוד ה' יאספך.													ט
שמשון בעיניו מרד, שנאמר: (שופטים ד) ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני, לפיכך נקרו פלשתים את עיניו, שנאמר: (שופטים טז) ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו.	ת"ר:												ט
איני? והכתיב: (שופטים יד) ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא													ט
כי אול מיהא בתר ישרותיה אזל.													ט

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
---	---

Talmud Navigator

סוטה-המקנא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	תניא, רבי:										◊
תחילת קלקולו בעזה, לפיכך לקה בעזה, תחילת קלקולו בעזה, דכתיב: (שופטים טז) וילך שמשון עזתה וירא שם אשה וזנה וגו', לפיכך לקה בעזה, דכתיב: (שופטים טז) ויורידו אותו עזתה.											◊
והכתיב: (שופטים יד) וירד שמשון תמנתה.											◊
תחלת קלקולו מיהא בעזה היה.											◊
(שופטים טז) ויהי אחרי כן ויאהב אשה בנחל שורק ושמה דלילה.											◊
אילמלא נקרא שמה דלילה, ראויה היתה שתקרא דלילה, דילדלה את כחו, דילדלה את לבו, דילדלה את מעשיו.	תניא, רבי:										◊
דילדלה את כחו, דכתיב: (שופטים טז) ויסר כחו מעליו.											◊
דילדלה את לבו, דכתיב: (שופטים טז) ותרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו.											◊
דילדלה את מעשיו, דאיסתלק שכינה מיניה, דכתיב: (שופטים טז) והוא לא ידע כי ה' סר מעליו.											◊
ותרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו.											◊
מנא ידעה?											◊
ניכרין דברי אמת.	רב חנין א"ר:										◊
ידעה בו באותו צדיק דלא מפיק שם שמים לבטלה, כיון דאמר: (שופטים טז) נזיר אלהים אני, אמרה: השתא ודאי קושטא קאמר.	אביי:										◊
(שופטים טז) ויהי כי הציקה לו בדבריה כל הימים ותאלצהו.											◊
מאי ותאלצהו?											◊
בשעת גמר ביאה נשמטה מתחתיו.	רבי יצחק דבי רבי אמי:										◊
(שופטים יג) ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא.											◊
מאי כל טמא? ותו, עד השתא דברים טמאים קאכלה?											◊
דברים האסורים בניזור.	רבי יצחק דבי רבי אמי:										◊
(שופטים טו) ויבקע אלהים את המכתש אשר בלחי.											◊
הוא אייה לדבר טמא, לפיכך נתלו חייו בדבר טמא.	רבי יצחק דבי רבי אמי:										◊
(שופטים יג) ותחל רוח ה' וגו' - א"ר חמא בר' חנינא: חלתה נבואתו של יעקב אבינו, דכתיב: (בראשית מט) יהי דן נחש עלי דרך.	[רבי חמא בר' חנינא]										◊
לפעמו במחנה דן - א"ר יצחק דבי רבי אמי: מלמד, שהיתה שכינה מקשקשת לפניו כווג, כתיב הכא: לפעמו במחנה דן, וכתוב התם: (שמות כח) פעמון ורימון.	[רבי יצחק דבי רבי אמי]										◊
בין צרעה ובין אשתאול - אמר ר' אסי: צרעה ואשתאול שני הרים גדולים היו, וערקן שמשון וטחנן זה בזה.	[רב אסי]										◊
(שופטים יג) והוא יחל להושיע את ישראל - אמר רבי חמא ברבי חנינא: הוחל שבועתו של אבימלך, דכתיב: (בראשית כא) אם תשקר לי ולניני ולנכדי.	[רבי חמא בר' חנינא]										◊
(שופטים יג) ויגדל הנער ויברכהו ה'.											◊
במה ברכו?											◊
שברכו באמתו, אמתו כבני אדם וזרעו כנחל שוטף.	רב יהודה אמר רב:										◊
(שופטים טז) ויקרא שמשון אל ה' ויאמר ה' אלהים זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים - אמר רב, אמר שמשון לפני הקב"ה: רבש"ע, זכור לי עשרים שנה ששפתי את ישראל, ולא אמרתי לאחד מהם העבר לי מקל ממקום למקום.	[רב]										◊
(שופטים טו) וילך שמשון וילכד שלש מאות שועלים.											◊

<p>♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-המקנא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי שנא שועלים?												
אמר שמשון: יבא מי שחזור לאחוריו, ויפרע מפלשתים שחזרו בשבועתן.	רבי איבו בר נגדי א"ר חייא בר אבא:											
בין כתיפיו של שמשון ששים אמה היה, שנאמר: (שופטים טז) וישכב שמשון עד חצי הלילה ויקם בחצי הלילה ויאחז בדלתות שער העיר ובשתי המזוזות ויסעם עם הבריה וישם על כתיפיו, וגמירי, דאין דלתות עזה פחותות משישם אמה.	תניא, א"ר שמעון החסיד:											
(שופטים טז) ויהי טוהן בבית האסורים - א"ר יוחנן: אין טחינה אלא לשון עבירה, וכן הוא אומר: (איוב לא) תטחן לאחר אשתי, מלמד, שכל אחד אחד ואחד הביא לו את אשתו לבית האסורים כדי שתתעבר הימנו.	[רבי יוחנן]											
היינו דאמרי אינשי: קמי דשתי חמרא - חמרא, קמי רפוקא גרידיא - דובלא.	רב פפא:											
כל המזנה - אשתו מזנת עליו, שנאמר: (איוב לא) אם נפתה לבי על אשה ועל פתח רעי ארבתי, וכתוב: תטחן לאחר אשתי ועליה יכרעון אחריך. והיינו דאמרי אינשי: איהו בי קארי, ואיתתיה בי בוציני.	וא"ר יוחנן:											
שמשון דן את ישראל כאביהם שבשמים, שנאמר: (בראשית מט) דן ידין עמו כאחד וגו'.	וא"ר יוחנן:											
שמשון על שמו של הקב"ה נקרא, שנאמר: (תהלים פד) כי שמש ומגן ה' אלהים וגו'.	וא"ר יוחנן:											
אלא מעתה, לא ימחה												
אלא מעין שמו של הקב"ה, מה הקב"ה מגין על כל העולם כולו, אף שמשון מגין בדורו על ישראל.												
בלעם חיגר ברגלו אחת היה, שנאמר: (במדבר כג) וילך שפי שמשון חיגר בשתי רגליו היה, שנאמר: (בראשית מט) שפיפן עלי ארח.	וא"ר יוחנן:											
חמשה נבראו מעין דוגמא של מעלה, וכולן לקו בהן: שמשון בכחו, שאול בצוארו, אבשלום בשערו, צדקיה בעיניו, אסא ברגליו.	ת"ר:											
שמשון בכחו, דכתיב: (שופטים טז) ויסר כחו מעליו												
שאול בצוארו, דכתיב: (שמואל א' לא) ויקח שאול את החרב ויפל עליה												
אבשלום בשערו, כדבעינן למימר קמן												
צדקיה בעיניו, דכתיב: (מלכים ב' כה) ואת עיני צדקיהו עור												
אסא ברגליו, דכתיב: (מלכים א' טו) רק לעת זקנתו חלה את רגליו												
שאחזתו פדגרא.	ואמר רב יהודה אמר רב:											
היכי דמי פדגרא?	מר זוטרא בריה דרב נחמן לרב נחמן:											
כמחט בבשר החי.	א"ל: [רב נחמן]											
מנא ידע?												
מיחש הוה חש ביה	איכא דאמרי:											
מרביה שמע ליה	איכא דאמרי:											
(תהלים כה) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.	איכא דאמרי:											
מפני מה נענש אסא? מפני שעשה אנגריא בתלמידי חכמים, שנאמר: (מלכים א' טו) והמלך אסא השמיע את כל יהודה אין נקי	דרש רבא:											
מאי אין נקי?												
אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה.	רב יהודה אמר רב:											
כתיב: (שופטים יג) ויורד שמשון תמנתה, וכתוב: (בראשית לא) הנה חמיק עולה תמנתה												
שמשון שנתגנה בה - כתיב ביה ירידה, יהודה שנתעלה בה - כתיב ביה עליה.	רבי אלעזר:											
שתי תמנאות היו, חדא בירידה וחדא בעליה.	רבי שמואל בר נחמני:											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-המקנא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	רב פפא:									!	◇
חדא תמנה הואי, דאתי מהאי גיסא - ירידה, ודאתי מהאי גיסא - עליה, כגון ורדוניה ובי בארי ושוקא דנרש.	[רבי אלכסנדר]									■	◇
(בראשית לא) ותשב בפתח עינים - א"ר אלכסנדר: מלמד, שהלכה וישבה לה בפתחו של אברהם אבינו, מקום שכל עינים צופות לראותו.	רב חנין א"ר:									■	◇
מקום הוא ששמו עינים, וכן הוא אומר: (יהושע טו) תפוח והעינים.	רבי שמואל בר נחמני:									■	◇
שנתנה עינים לדבריה כשתבעה, אמר לה: שמא נכרית את? אמרה ליה: גיורת אני שמא אשת איש את? אמרה ליה: פנויה אני שמא קיבל בך אביך קידושין? אמרה ליה: יתומה אני שמא טמאה את? אמרה ליה: טהורה אני.	[ריש לקיש]									■	◇
(בראשית כא) ויטע אשל בבאר שבע - אמר ריש לקיש: מלמד, שעשה פרדס ונטע בו כל מיני מגדים.	חד [רבי יהודה/ורבי נחמיה]									■	◇
פרדס	וחד [רבי יהודה/ורבי נחמיה]									■	◇
פונדק.										!	
בשלמא למ"ד פרדס, היינו דכתיב ויטע אלא למ"ד פונדק, מאי ויטע?										!	
כדכתיב: (דניאל יא) ויטע - אהלי אפדנו וגו'.	[ריש לקיש]									■	◇
ויקרא שם בשם ה' אל עולם - אמר ריש לקיש: אל תיקרי ויקרא אלא ויקריא, מלמד, שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה בפה כל עובר ושב, כיצד? לאחר שאכלו ושתו עמזו לברכו, אמר להם: וכי משלי אכלתם? משל אלהי עולם אכלתם, הודו ושבתו וברכו למי שאמר והיה העולם.	(בראשית לח) ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה									■	◇
משום דכסתה פניה חשבה לזונה?										!	
שכסתה פניה בבית חמיה	רבי אלעזר:									!	◇
כל כלה שהיא צנועה בבית חמיה - זוכה ויוצאין ממנה מלכים ונביאים. מנלן? מתמר.	דא"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן:									!	◇
נביאים, דכתיב: (ישעיהו א') חזון ישעיהו בן אמוץ										!	
מלכים, מדוד										!	
דבר זה מסורת בידינו מאבותינו, אמוץ ואמציה אחים הוו.	ואמר רבי לוי:									!	
(בראשית לח) היא מוצאת										!	◇
היא מיתוצאת מיבעי ליה										!	
לאחר שנמצאו סימניה בא סמאל וריחקן, בא גבריאל וקירבן. היינו דכתיב: (תהלים נו) למנצח על יונת אלם רחוקים לדוד מכתם	רבי אלעזר:									!	◇
משעה שנתרחקו סימניה נעשית כיונה אילמת	רבי יוחנן:									!	◇
לדוד מכתם - שיצא ממנה דוד שהיה מך ותם לכל.										!	◇
דבר אחר: מכתם - שהיתה מכתו תמה, שנולד כשהוא מהול.										!	◇
דבר אחר: מכתם - כשם שבקטנותו הקטין עצמו אצל מי שגדול ממנו ללמוד תורה, כך בגדולתו.										!	◇
(בראשית לח) והיא שלחה אל חמיה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הרה										!	◇
ותימא ליה מימך										!	
נוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילביץ פני חבריו ברבים.	רב זוטרא בר טוביה אמר רב, ואמרי לה אמר רב חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא, ואמרי לה אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי:									!	◇
מנלן?										!	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-תזורה insertion of an earlier segment-קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-מימרא	מאן דאמר												
מתמר.											!		
(בראשית לח) הכר נא - א"ר חמא ברבי חנינא: בהכר בישר לאביו, בהכר בישרוהו, בהכר בישר - (בראשית לו) הכר נא הכנת בנך היא, בהכר בישרוהו - הכר נא למי.	[רבי חמא ברבי חנינא]										■	◇	
נא - אין נא אלא לשון בקשה, אמרה ליה: בבקשה ממך, הכר פני בוראך ואל תעלים עיניך ממני.											■	◇	
(בראשית לח) ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני - היינו דאמר רב חנין בר ביזנא א"ר שמעון חסידא: יוסף שקדש ש"ש בסתר - זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה, דכתיב: (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו, יהודה שקדש ש"ש בפרהסיא - זכה ונקרא כולו על שמו של הקב"ה. כיון שהודה ואמר צדקה ממני, יצתה בת קול ואמרה: אתה הצלת תמר ושני בניה מן האור, חייך שאני מציל בזכותך ג' מבניך מן האור מאן נינהו? חנניה מישאל ועזריה.	[רב חנין בר ביזנא א"ר שמעון חסידא]										■	◇	
צדקה ממני											■	◇	
מנא ידע?											?		
יצתה בת קול ואמרה: ממני יצאו כבושים.											!	◇	
(בראשית לח) ולא יסף עוד לדעתה - אמר שמואל סבא חמוה דרב שמואל בר אמי משמיה דרב שמואל בר אמי: כיון שידעה שוב לא פסק ממנה, כתיב הכא: ולא יסף עוד לדעתה, וכתיב התם: (דברים ה) קול גדול ולא יסף.											■	◇	
אבשלום נתגאה בשערו וכו'.												■	<
אבשלום בשערו מרד, שנאמר: (שמואל ב' יד) וכאבשלום לא היה איש יפה וגו' ובגלחו את ראשו (וגו') והיה מקץ ימים לימים אשר יגלה כי כבד עליו וגלחו ושקל את שער ראשו מאתים שקלים באבן המלך	ת"ר:											■	◇
אבן שאנשי טבריא ואנשי ציפורי שוקלים בה	תנא:											■	
לפיכך נתלה בשערו, שנאמר: (שמואל ב' יח) ויקרא אבשלום לפני עבדי דוד ואבשלום רוכב על הפרד ויבא הפרד תחת שובך האלה הגדולה ויאחז ראשו באלה ויותן בין השמים ובין הארץ והפרד אשר תחתיו עבר, שקל ספסירא בעא למיפסקיה												■	
באותה שעה נבקע שאול מתחתיו.	תנא דבי רבי ישמעאל:											■	
(שמואל ב' יט) וירגו המלך ויעל על עליית השער ויבך וכה אמר בלכתו בני אבשלום בני בני אבשלום מי יתן מותי אני תחתיו אבשלום בני בני והמלך לאט את פניו ויוצק המלך קול גדול בני אבשלום אבשלום בני בני.												■	◇
הני תמניא בני למה?												?	
שבעה, דאסקיה משבעה מדורי גיהנם												!	
ואידך												?	
דקריב רישיה לגבי גופיה	איכא דאמרי:											!	
דאייתה לעלמא דאתי.	ואיכא דאמרי:											!	
(שמואל ב' יח) ואבשלום לקח ויצב לו בחייו												■	◇
מאי לקח?												^	
שלקח מקח רע לעצמו.	ריש לקיש:											!	◇
את מצבת אשר בעמק המלך וגו' - א"ר חנינא בר פפא: בעצה עמוקה של מלכו של עולם, דכתיב: (שמואל ב' יב) הנני מקים עליך רעה מביתך.	[רבי חנינא בר פפא]											■	◇
כיוצא בדבר אתה אומר: (בראשית לו) וישלחו מעמק חברון - א"ר חנינא בר פפא: בעצה עמוקה של אותו צדיק שקבור בחברון, דכתיב: (בראשית טו) ידוע תדע כי גר יהיה זרעך.	[רבי חנינא בר פפא]											■	◇
(שמואל ב' יח) כי אמר אין לי בן												■	◇
ולא הווי ליה בני? והכתיב: (שמואל ב' יד) ויולדו לאבשלום שלשה בנים ובת אחת												?	
שלא היה לו בן הגון למלכות.	רב יצחק בר אבדימי:											!	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

סוטה-המקנא		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
גמירי: כל השורף תבואתו של חבירו - אינו מניח בן ליורשו, ואיהו קלייה לדיואב, דכתיב: (שמואל ב' יד) ויאמר אל עבדיו ראו חלקת יואב אל ידי ולו שם שעורים לכו והציתוה באש ויציתו עבדי אבשלום את החלקה באש.	רב חסדא:											◇
וכן לענין הטובה, מרים וכו'.												◇
מי דמי? התם חדא שעתא, הכא שבעה יומי?												⚡
אימא: ולענין הטובה אינו כן.	אביי:											■
הא וכן לענין הטובה קתני?	א"ל רבא:											⚡
הכי קתני: וכן לענין הטובה דבאותה מדה, ולעולם מדה טובה מרובה ממדת פורענות.	אלא אמר רבא:											◇
(שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק - א"ר יצחק: פסוק זה כולו על שם שכניה נאמר ותתצב - דכתיב: (שמואל א' ג) ויבא ה' ויתיצב וגו' אחותו - דכתיב: (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את מרחוק - דכתיב: (ירמיהו לא) מרחוק ה' נראה לי לדעת - דכתיב: (שמואל א' ב) כי אל דעות ה' מה - דכתיב: (דברים י) מה ה' אלהיך שואל מעמך יעשה - דכתיב: (עמוס ג) כי לא יעשה ה' אלהים דבר לו - דכתיב: (שופטים ו) ויקרא לו ה' שלום.	[רבי יצחק]											◇
(שמות א) ויקם מלך חדש וגו' - רב ושמואל, חד אמר: חדש ממש וחד אמר: שנתחדשו גזירותיו.	חד [רב/שמואל]											◇
מאן דאמר חדש ממש, דכתיב: חדש ומאן דאמר שנתחדשו גזירותיו, דלא כתיב וימת וימלוך.	וחד [רב/שמואל]											◇
(שמות א) אשר לא ידע את יוסף - דהוה דמי כמאן דלא ידע ליה כלל.												■
הוא התחיל בעצה תחילה, לפיכך לקה תחילה, הוא התחיל בעצה תחילה, דכתיב: ויאמר אל עמו לפיכך לקה תחילה, כדכתיב: (שמות ז) ובכה ובעמך ובכל עבדיך.	תנא:											◇
להם מיבעי ליה.												⚡
באו ונחכם למושיעין של ישראל	רבי חמא ברבי חנינא:											◇
במה נדונם?												^
נדונם באש												!
כתיב (ישעיהו טו) כי הגה ה' באש יבא, וכתיב: כי באש ה' נשפט וגו'.												⚡
בחרב												!
כתיב: (ישעיהו טו) ובחרבו את כל בשך												⚡
אלא בואו ונדונם במים, שכבר נשבע הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם, שנאמר: (ישעיהו נד) כי מי נח זאת לי וגו'												◇
והן אינו יודעין שעל כל העולם כולו אינו מביא, אבל על אומה אחת הוא מביא אי נמי, הוא אינו מביא, אבל הן באין ונופלין בתוכו, וכן הוא אומר: (שמות יד) ומצרים נסים לקראתו.												◇
מאי דכתיב: (שמות יח) כי בדבר אשר זדו עליהם? בקדירה שבישלו בה נתבשלו.	והיינו דא"ר אלעזר:											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator														
סוטה-המקנא	מאי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	
מאי משמע דהאי זדו לישנא דקדירה הוא?													⚡	יא
דכתיב: (בראשית כה) ויזד יעקב נזיד.													!	יא
רבי חייא בר אבא א"ר סימאי:													⚡	יא
(שמות א) ונלחם בנו ועלה מן הארץ													⚡	יא
ועלינו מיבעי ליה													⚡	יא
כאדם שמקלל את עצמו ותולה קללתו בחבירו.		רב אבא בר כהנא:											!	יא
(שמות א) וישימו עליו שרי מסים													⚡	יא
עליהם מיבעי ליה													⚡	יא
מלמד, שהביאו מלבן ותלו לו לפרעה בצוארו, וכל אחד ואחד מישראל שאמר להם איסטניס אני, אמרו לו: כלום איסטניס אתה יותר מפרעה? שרי מסים - דבר שמישים.		תנא דבי ר' אלעזר בר' שמעון:											!	יא
למען ענותו בסבלותם													⚡	יא
ענותם מיבעי ליה													⚡	יא
למען ענותו לפרעה בסבלותם דישאל.													!	יא
ויבן ערי מסכנות לפרעה - רב ושמואל, חד אמר: שמסכנות את בעליהן		חד [רב/שמואל]											⚡	יא
שמסכנות את בעליהן		וחד [רב/שמואל]											⚡	יא
כל העוסק בבנין מתמסכן.		דאמר מר:											⚡	יא
(שמות א) את פיתום ואת רעמסס - רב ושמואל, חד אמר: פיתום שמה, ולמה נקרא שמה רעמסס? שראשון ראשון מטרסס		חד [רב/שמואל]											⚡	יא
רעמסס שמה, ולמה נקרא שמה פיתום? שראשון ראשון פי תהום בולעו.		וחד [רב/שמואל]											⚡	יא
(שמות א) וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ													⚡	יא
כן רבו וכן פרצו מיבעי ליה													⚡	יא
רוח הקדש מבשרתן: כן ירבה וכן יפרוץ.		ריש לקיש:											!	יא
(שמות א) ויקוצו מפני בני ישראל													⚡	יא
מלמד, שהיו דומין בעיניהם כקוצים.													⚡	יא
(שמות א) ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך - רבי אלעזר אמר: בפה רך בפריכה.		[רבי אלעזר]											⚡	יא
(שמות א) וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'		רבי שמואל בר נחמני:											⚡	יא
בתחילה בחומר ובלבנים, ולבסוף ובכל עבודה בשדה.		רבא:											⚡	יא
את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך - אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: שהיו מחליפין מלאכת אנשים לנשים ומלאכת נשים לאנשים.		רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											⚡	יא
ולמ"ד נמי התם בפה רך, הכא ודאי בפריכה.													⚡	יא
בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור - נגאלו ישראל ממצרים, בשעה שהולכות לשאוב מים, הקב"ה מזמן להם דגים קטנים בכדיהן ושואבות מהצד מים ומחצה דגים, ובאות ושופות שתי קדירות אחת של חמין ואחת של דגים, ומוליכות אצל בעליהן לשדה, ומרחיצות אותן וסכות אותן ומאכילות אותן ומשקות אותן ונוקקות להן בין שפתים, שנאמר: (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים וגו', בשכר תשכבון בין שפתים זכו ישראל לבית מצרים, שנאמר: (תהלים סח) כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ		דרש רב עזירא:											⚡	יא

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-המקנא		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
וכיון שמתעברות באות לבתיהם וכיון שמגיע זמן מולדיהן, הולכות ויולדות בשדה תחת התפוח, שנאמר: (שיר השירים ח) תחת התפוח עוררתיך וגו', והקב"ה שולח משמי מרום מי שמנקיר ומשפיר אותן, כחיה זו שמשפרת את הולד, שנאמר: (יחזקאל טז) ומולדותיך ביום הולדת אותך לא כרת שרך ובמים לא רחצת למשעי וגו', ומלקט להן שני עגולין אחד של שמן ואחד של דבש, שנאמר: (דברים לב) ויניקהו דבש מסלע ושמן וגו'													■	יא:
וכיון שמכירין בהן מצרים באין להורגן, ונעשה להם נס ונבלעין בקרקע, ומביאין שוורים וחורשין על גבן, שנאמר: (תהלים קכט) על גבי חרשו חורשים וגו', לאחר שהולכין היו מבצבצין ויוצאין כעשב השדה, שנאמר: (יחזקאל טז) רבבה כצמח השדה נתתיך													■	יא:
וכיון שמתגדלין באין עדרים עדרים לבתיהן, שנאמר: (יחזקאל טז) ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדים, אל תקרי בעדי עדים אלא בעדרי עדרים													■	יא:
וכשנגלה הקב"ה על הים הם הכירוהו תחלה, שנאמר: (שמות טו) זה אלי ואנוהו.													◇	יא:
(שמות א) ויאמר מלך מצרים למילדות העבריות וגו'													◇	יא:
אשה ובתה	חד [רב/שמואל]												◇	יא:
כלה וחמותה.	וחד [רב/שמואל]												◇	יא:
מ"ד אשה ובתה, יוכבד ומרים													■	יא:
ומ"ד כלה וחמותה, יוכבד ואלישבע.													■	יא:
תניא כמ"ד אשה ובתה													■	יא:
שפרה - זו יוכבד, ולמה נקרא שמה שפרה? שמשפרת את הולד. ד"א: שפרה - שפרו ורבו ישראל בימיה. פועה - זו מרים, ולמה נקרא שמה פועה? שהיתה פועה. ד"א: פועה - שהיתה פועה ברוח הקודש, ואומרת: עתידה אמי שתלד בן שמושיע את ישראל.	דתניא:												■	יא:
(שמות א) ויאמר בילדכן את העבריות וגו'													◇	יא:
מאי אבנים?													^	יא:
סימן גדול מסר להן, אמר להן: בשעה שכורעת לילד, ירכותיה מצטננות כאבנים.	רב חנן:												!	יא:
כדכתיב: (ירמיהו יח) וארד בית היוצר והנה הוא עושה מלאכה על האבנים, מה יוצר זה - ירך מכאן וירך מכאן וסדן באמצע, אף אשה - ירך מכאן וירך מכאן והולד באמצע	ואית דאמר:												!	יא:
אם בן הוא והמתן אותו													■	יא:
סימן גדול מסר להן: בן - פניו למטה, בת - פניה למעלה.	רבי חנינא:												■	יא:
(שמות א) ותיראן המילדות את האלהים ולא עשו כאשר דבר אליהן וגו'													◇	יא:
להן מיבעי ליה													⚡	יא:
מלמד, שתבען לדבר עבירה ולא נתבעו.	ר' יוסי בר' חנינא:												!	יא:
(שמות א) ותחיינן את הילדים													■	יא:
לא דיין שלא המיתו אותן, אלא שהיו מספיקות להם מים ומזון:	תנא:												■	יא:
(שמות א) ותאמרן המילדות אל פרעה כי לא כנשים וגו'													■	יא:
מאי חיות?													^	יא:
אילימא חיות ממש													!	יא:
אטו חיה מי לא צריכה חיה אחריתי לאולודה?													⚡	יא:
אלא, אמרו לו: אומה זו כחיה נמשלה, יהודה - (בראשית מט) גור אריה, דן - יהי דן נחש, נפתלי - אילה שלוחה, יששכר - חמור גרם, יוסף - בכור שור, בנימין - זאב יטרף, דכתיב ביה - כתיב ביה, ודלא כתיב ביה - כתיב: (יחזקאל ט) מה אמך לביא בין אריות רבצה וגו'.													!	יא:
(שמות א) ויהי כי יראו המילדות את האלהים ויעש להם בתים													■	יא:
בתי כהונה ולויה	חד [רב/שמואל]												◇	יא:

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ♪ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סוטה-המקנא		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בתי מלכות.	חדד [רב/שמואל]									♦	■	◇	יא:
מ"ד בתי כהונה ולויה, אהרן ומשה										■			יא:
ומ"ד בתי מלכות, דוד נמי ממרים קאתי, דכתיב: (דברי הימים א' ב) ותמת עזובה ויקח לו כלב את אפרת ותלד לו את חור, וכתיב: (שמואל א' יז) ודוד בן איש אפרתי וגו'.										■			יא:
(דברי הימים א' ב') וכלב בן חצרון הוליד את עזובה אשה ואת יריעות ואלה בניה ישר ושובב וארדון										■		◇	יא:
בן חצרון? (במדבר יג) בן יפנה הוא										♪			יא:
בן שפנה מעצת מרגלים.										!		◇	יא:
ואכתי בן קנז הוא, דכתיב: (שופטים א) וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב										♪			יא:
חורגו דקנז הוה.	רבא:									!		◇	יא:
דיקא נמי, דכתיב: (יהושע יד) הקניזי, ש"מ.										■	■		יב:
עזובה - זו מרים, ולמה נקרא שמה עזובה? שהכל עזובה מתחילתה.										■		◇	יב:
הוליד? והלא מינסב הוה נסיב לה										♪		◇	יב:
כל הנושא אשה לשם שמים, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדה.	רבי יוחנן:									!		◇	יב:
יריעות - שהיו פניה דומין ליריעות.										■		◇	יב:
ואלה בניה - אל תקרי בניה אלא בוניה.										■		◇	יב:
ישר - שישר את עצמו										■			יב:
שובב - ששיבב את יצרו										■			יב:
וארדון - שרדה את יצרו										■			יב:
על שהיו פניה דומין לורד.	ואיכא דאמרי:									■			יב:
(דברי הימים א' ד) ולאשחור אבי תקוע היו שתי נשים חלאה ונערה										■		◇	יב:
אשחור - זה כלב, ולמה נקרא שמו אשחור? שהושחרו פניו בתעניות										■		◇	יב:
אבי - שנעשה לה כאב										■		◇	יב:
תקוע - שתקע את לבו לאביו שבשמים.										■		◇	יב:
היו שתי נשים - נעשה מרים כשתי נשים										■		◇	יב:
חלאה ונערה - לא חלאה ונערה הוא, אלא בתחילה חלאה ולבסוף נערה.										■		◇	יב:
(דברי הימים א' ד) ובני חלאה צרת וצהר ואתנן										■		◇	יב:
צרת - שנעשית צרה - לחברותיה										■			יב:
צהר - שהיו פניה דומין כצהרים										■			יב:
אתנן - שכל הרואה אותה מוליך אתנן לאשתו.										■			יב:
(שמות א) ויצו פרעה לכל עמו											■	◇	יב:
אף על עמו גזר.	ר' יוסי בר' חנינא:										■	◇	יב:
שלש גזירות גזר: בתחילה - אם בן הוא והמתן אותו, ולבסוף - כל הבן הילוד היאורה תשליכהו, ולבסוף - אף על עמו גזר.	ואמר ר"י בר' חנינא:										■	◇	יב:
(שמות ב) וילך איש מבית לוי											■	◇	יב:
להיכן הלך?											^		יב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

סוטה-המקנא		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שהלך בעצת בתו.	רב יהודה בר זבינא:											יב.
עמרם גדול הדור היה, כיון שגזר פרעה הרשע כל הבן היולד היאורה תשליכוהו, אמר: לשוא אנו עמלין עמד וגירש את אשתו, עמדו כולן וגירשו את נשותיהן.	תנא:											יב.
אמרה לו בתו: אבא, קשה גזירתך יותר משל פרעה, שפרעה לא גזר אלא על הזכרים, ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות פרעה לא גזר אלא בעוה"ז, ואתה בעוה"ז ולעוה"ב פרעה הרשע, ספק מתקיימת גזירתו ספק אינה מתקיימת, אתה צדיק בודאי שגזירתך מתקיימת, שנאמר: (איוב כב) ותגזר אומר ויקם לך.												יב.
עמד והחזיר את אשתו, עמדו כולן והחזירו את נשותיהן.												יב.
ויקח												יב.
ויהזור מיבעי ליה												יב.
שעשה לו מעשה ליקוחין, הושיבה באפריון ואהרן ומרים מרקדין לפניו, ומלאכי השרת אמרו: (תהלים קיג) אם הבנים שמחה.	רב יהודה בר זבינא:											יב.
את בת לוי												יב.
אפשר, בת מאה ושלושים שנה היא וקרי לה בת?												יב.
זו יוכבד, שהורתה בדרך ולידתה בין החומות, שנאמר: (במדבר כז) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, לידתה במצרים ואין הורתה במצרים	דא"ר חמא בר' חנינא:											יב.
שנולדו בה סימני נערות.	רב יהודה:											יב.
(שמות ב) ותהר האשה ותלד בן												יב.
והא הות מיעברא ביה תלתא ירחי מעיקרא												יב.
מקיש לידתה להורתה, מה הורתה שלא בצער, אף לידתה שלא בצער, מכאן לנשים צדקניות שלא היו בפיתקה של חוה.	רב יהודה בר זבינא:											יב.
(שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא												יב.
טוב שמו	תניא, רבי מאיר:											יב.
טוביה שמו	רבי יהודה:											יב.
הגון לנביאות	רבי נחמיה:											יב.
נולד כשהוא מהול	אחרים:											יב.
בשעה שנולד משה - נתמלא הבית כולו אור, כתיב הכא: ותרא אותו כי טוב הוא, וכתיב התם: (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב.	חכמים:											יב.
(שמות ב) ותצפנהו שלשה ירחים												יב.
דלא מנו מצרים אלא משעה דאהדרה, והיא הות מיעברא ביה תלתא ירחי מעיקרא.												יב.
(שמות ב) ולא יכלה עוד הצפינו												יב.
אמאי? תצפניה ותיזיל												יב.
אלא כל היכא דהוו שמעי מצראי דמתיליד ינוקא, ממטו ינוקא התם כי היכי דלישמעניהו ומעוי, דכתיב: (שיר השירים ב) אחזו לנו שועלים שועלים קטנים וגו'.												יב.
(שמות ב) ותקח לו תבת גומא												יב.
מאי שנא גומא?												יב.
מיכן לצדיקים שממונם חביב עליהן יותר מגופן, וכל כך למה? לפי שאין פושטין ידיהן בגול.	רבי אלעזר:											יב.
דבר רך, שיכול לעמוד בפני דבר רך ובפני דבר קשה.	רבי שמואל בר נחמני:											יב.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

סוטה-המקנא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ותחמרה בחמר ובזפת											◊	יב.
חמר מבפנים וזפת מבחוץ, כדי שלא יריח אותו צדיק ריח רע.	תנא:										◊	יב.
ותשם בה את הילד ותשם בסוף											◊	יב.
ים סוף	רבי אלעזר:										◊	יב.
אגם, כדכתיב: (ישעיהו יט) קנה וסוף קמלו.	רבי שמואל בר נחמני:										◊	יב.
ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור											◊	יב.
מלמד, שירדה לרחוץ מגלולי אביה, וכן הוא אומר: (ישעיהו ד) אם רחץ ה' את צואת בנות ציון וגו'.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:										◊	יב.
ונערותיה הולכות וגו'											◊	יב.
אין הליכה זו אלא לשון מיתה, וכן הוא אומר: (בראשית כה) הגה אנכי הולך למות.	רבי יוחנן:										◊	יב.
(שמות ב) ותרא את התיבה בתוך הסוף											◊	יב.
כיון דחזו דקא בעו לאצוליי למשה, אמרו לה: גבירתנו, מנהגו של עולם, מלך בשר ודם גוזר גזירה, אם כל העולם כולו אין מקיימין אותה - בנינו ובני ביתו מקיימין אותה, ואת עוברת על גזירת אביך בא גבריאל וחבטן בקרקע.											◊	יב.
ותשלח את אמתה ותקחה											◊	יב.
ידה	חד[רבי יהודה/רבי נחמיה]										◊	יב.
שפחתה.	וחד[רבי יהודה/רבי נחמיה]										◊	יב.
מ"ד ידה, דכתיב: אמתה											◊	יב.
ומ"ד שפחתה, מדלא כתיב ידה.											◊	יב.
ולמ"ד שפחתה, הא אמרת: בא גבריאל וחבטן בקרקע											◊	יב.
דשייר לה חדא, דלאו אורחא דבת מלכא למיקם לחודה.											◊	יב.
ולמאן דאמר ידה, ליכתוב ידה											◊	יב.
הא קמ"ל, דאישתרבב אישתרבובי											◊	יב.
וכן אתה מוצא באמתה של בת פרעה	דאמר מר:										◊	יב.
וכן אתה מוצא בשיני רשעים, דכתיב: (תהלים ג) שני רשעים שברת											◊	יב.
אל תיקרי שברת אלא שריבבתה.	ואמר ריש לקיש:										◊	יב.
ותפתח ותראהו את הילד											◊	יב.
ותרא מיבעי ליה											◊	יב.
שראתה שכינה עמו.	רבי יוסי ברבי חנינא:										◊	יב.
והנה נער בכה											◊	יב.
קרי ליה ילד וקרי ליה נער											◊	יב.
הוא ילד וקולו כנער, דברי רבי יהודה	תנא: [רבי יהודה]										◊	יב.
א"כ, עשיתו למשה רבינו בעל מום	אמר לו רבי נחמיה:										◊	יב.
אלא, מלמד שעשתה לו אמו חופת נעורים בתיבה, אמרה: שמא לא אזכה לחופתו.	[רבי נחמיה]										◊	יב.
ותחמול עליו ותאמר מילדי העברים זה											◊	יב.
מנא ידעה?											◊	יב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
סוטה-המקנא	מאי דאמר											
שראתה אותו מהול.	רבי יוסי ברבי חנינא:										!	◇
זה												◇
מלמד, שנתנבאה שלא מדעתה, זה נופל ואין אחר נופל.	רבי יוחנן:											◇
מאי דכתיב: (ישעיהו ח) וכי יאמרו אליכם דרשו אל האבות ואל הידעונים המצפצפים והמהגים? צופין ואינם יודעין מה צופין, מהגים ואינן יודעים מה מהגים, ראו שמושיען של ישראל במים הוא לוקה, עמדו וגזרו כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, כיון דשדויה למשה, אמרו: תו לא חזינו כי ההוא סימנא, בטלו לגזירתיהו, והם אינן יודעין שעל מי מריבה הוא לוקה.	והיינו דאמר רבי אלעזר											◇
מאי דכתיב: (במדבר כ) המה מי מריבה אשר רבו? המה שראו איצטגניני פרעה וטעו. והיינו דקאמר משה: (במדבר יא) שש מאות אלף רגלי וגו', אמר להן משה לישראל: בשבילי נצלחם כולכם.	והיינו דאמר רבי חמא ברבי חנינא:											◇
אותו היום עשרים ואחד בניסן היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבונו של עולם, מי שתיד לומר שירה על הים ביום זה, ילקה ביום זה?	רבי חנינא בר פפא:											◇
אותו היום ששה בסיון היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבש"ע, מי שתיד לקבל תורה מהר סיני ביום זה, ילקה ביום זה?	רבי אחא בר חנינא											◇
בשלמא למ"ד בששה בסיון, משכחת לה ג' ירחי											⚡	
בשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד משה	דאמר מר:										⚡	
ומשבעה באדר ועד ששה בסיון תלתא ירחי אלא למ"ד בעשרים ואחד בניסן, היכי משכחת לה?											⚡	◇
אותה שנה מעוברת היתה, רובו של ראשון ורובו של אחרון ואמצעי שלם.											!	◇
ותאמר אחותו אל בת פרעה האלך וקראתי לך אשה מינקת מן העבריות												◇
ומאי שנה מעבריות?											⚡	
מלמד, שהחזירוהו למשה על כל המצרות כולן ולא ינק, אמר: פה שתיד לדבר עם השכינה יינק דבר טמא? והיינו דכתיב: (ישעיהו כח) את מי יורה דעה וגו', למי יורה דעה ולמי יבין שמועה? לגמולי מחלב ולעתיקי משדים.											!	◇
ותאמר לה בת פרעה לכי וגו'												◇
מלמד, שהלכה בזריות כעלמה.	רבי אלעזר:											◇
העלמה - שהעלימה את דבריה.	רבי שמואל בר נחמני:											◇
ותאמר לה בת פרעה היליכי את הילד הזה												◇
מתנבאה ואינה יודעת מה מתנבאה, היליכי - הא שליכי.	רבי חמא בר' חנינא:											◇
ואני אתן את שכרך												◇
לא דיין לצדיקים שמחזירין להן אבידתן, אלא שנותנין להן שכרך.	רבי חמא בר' חנינא:											◇
(שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן וגו'												◇
אחות אהרן ולא אחות משה?											⚡	
מלמד, שהיתה מתנבאה כשהיא אחות אהרן ואומרת עתידה אמי שתלד בן שמושיע את ישראל. וכיון שנולד משה נתמלא כל הבית כולה אור, עמד אביה ונשקה על ראשה ואמר לה בתי נתקיימה נבואתיך. וכיון שהטילוהו ליאור עמד אביה וטפחה על ראשה אמר לה בתי היכן נבואתיך, והיינו דכתיב ותתצב אחותו מרחוק לדעת מה יעשה לו, לדעת מה יהא בסוף נבואתה:	רב עמרם אמר רב, ואמרי לה אמר רב נחמן אמר רב:										!	◇